

Keld Albrechtsen (EL):
Undskyld, hr. formand.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):
Der var to spørgsmål. Det første er: Hvornår skal der være en ny regeringskonference? Svaret er: Det er der ingen, der kan svare på, for det afhænger jo af: Hvornår bliver land nr. 5 medlem? Det er der heller ingen, der kan svare på. Det afhænger fuldstændigt af, hvorledes og hvor hurtigt de nye ansøgerlande, dvs. de fem første, kommer i gang med at leve op til de fælles ønsker, vi har, om et bedre miljø i de nye lande og om generelt bedre forhold i de nye lande, som vi selvfølgelig også skal hjælpe med at få en bedre fremgang.

Jeg mener, der er meget at gøre både i Polen, i Ungarn, i Tjekkiet og i de baltiske lande. Der ligger en stor opgave foran os, som vi virkelig tager alvorligt. Man kan jo se på vores indsats i Østersøområdet i forhold til de baltiske lande og på vores gode samarbejde med Polen. Men selv Danmarks gode indsats taget i betragtning tror jeg ikke, at der er nogen, der seriøst kan sige, at det sker i år 2000 og et bestemt år, for det vil selvfølgelig helt afhænge af, hvornår man når til det miljøstadium, til de gode miljøvilkår, som Amsterdamtraktaten stiller krav om, og hvornår vi når dertil, at f.eks. den polske industri kan klare sig i konkurrencen med de andre lande inden for det nuværende EU.

Svaret på spørgsmålet er faktisk, at det er der ingen, der rigtig kan sige, men man kan sige én ting: det afhænger af, hvor gode er vi til at samarbejde med bl.a. Polen, og hvor gode man er i Polen til at gøre de fremskridt, den almindelige polske befolkning har krav på, og som vi selvfølgelig har en interesse i. Vi skal nok leve op til vores del af ansvaret, for jeg er sikker på, at når Polen eller Ungarn eller Tjekkiet eller Baltikum er blevet medlemmer af vores forening, vil det være en kæmpefordel for os alle sammen og også for det danske samfund, både beskæftigelsesmæssigt og erhvervsmæssigt.

Så står der i øvrigt ikke nogen steder i traktaten, at de store lande skal tage noget fra de små lande. Traktaten indeholder klare stemmewægte, der, som jeg sagde før, tilgodeser de små lande forholdsmæssigt mere end de store.

Keld Albrechtsen (EL):
Vi får jo ikke noget svar fra statsministeren i dag på de spørgsmål, vi stiller, så jeg forstår nu, at det kan vi godt opgive. Det er en sag, stats-

ministeren ikke ønsker at drøfte med Folketinget og vælgerne på denne side af folkeafstemningen, og det kan man vel nok også forstå, når man tager i betragtning, at det er en ubehagelig sag at skulle forsvare for tilhængerne i debatten.

Men ét spørgsmål vil jeg dog trygle og bede statsministeren om at besvare af rent praktiske grunde, og det er, om regeringen vil henvende sig til Tyskland for at få opklaret, hvad der helt præcist er de tyske planer, når nu regeringen ikke kender dem, selv om alle andre kender dem. Og jeg kan sige til statsministeren, at hvis statsministeren ikke vil rette henvendelse til den tyske regering, skal jeg gøre arbejdet for ham, for jeg synes, de danske vælgere har krav på at kende disse planer. Jeg vil skrive til kanslerkontoret og bede om at få de tyske planer tilsendt i skriftlig form, så de danske vælgere ved, hvad der er i vente.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):
Det er den samme gamle sang, vi nu har hørt på i 25 år: hvis man ikke kan finde noget at sætte fingeren på i Amsterdamtraktaten, skal vi høre om en eller anden idé, der er opstået i et eller andet tysk kontor. Men den går ikke længere. Den holder ikke vand. Det er en gammel melodi, der er blevet så træls at høre på, at vi snart ikke længere kan holde ud at høre den.

Jeg har måttet høre i 25 år om, hvad en eller anden er kommet i tanke om i et eller andet tysk kontor, og jeg må sige, at katastrofen er altså ikke indtrådt endnu. Vi har et dansk velfærdssamfund, som har udviklet sig fornuftigt og positivt, og jeg vil ikke henvende mig til den tyske regering og spørge, hvorvidt det, der står i et eller andet dansk dagblad, er korrekt, for så kunne jeg få nok at gøre.

Nej, jeg vil bede om én ting, og jeg har et håb, et ydmygt håb: måtte den dag snart komme, hvor vi kunne diskutere det, det drejer sig om ved den kommende folkeafstemning, og ikke, hvad nogen nede i Berlin eller i Bonn går og tænker. Lad os diskutere det, vi skal tage stilling til, nemlig hvad der står i Amsterdamtraktaten, og hvad den indebærer, nemlig at hvis vi siger ja til den Amsterdamtraktat, kan vore børnebørn her i Danmark og deres jævnaldrende i en masse andre lande i Europa se frem til, at der er alle – alle – muligheder for, at der ikke kommer krig mere i vores del af verden. Det er det, sagen drejer sig om, og så kan tyske kon-